

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΪΖΑ

Ο Μάνφρελδ εκδικείται. Το βασιλικό συμπόσιο. Ο νέανος Λουσίλλο είνε μελαγχολικός. Τα άπαισία προαισθήματα. Η δηλητηρίασις της βασίλισσας. Τα πρώτα συμπτώματα. Μία νύχτα αγωνίας. Ο νττέ Ρεβενάκ κοντά στην έτοιμειθάνατον. Ο έρκος. Το τέλος του δράματος. Τρελλές!... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δ'.

Σας δίνουμε σήμερα το τέλος της δραματικής ιστορίας της τραγικής βασίλισσας Μαρίας Λουΐζας :

Διογυμένως από τη βασίλισσα, ταπεινωμένως, λυσοδώντας για ό,τι είχε γίνει, ο Μάνφρελδ, ο σατανικός αυστριακός διπλωμάτης, αποφάσισε να εκδικηθή.

Αφού η βασίλισσα δεν άντεχε στις άτιμες προτάσεις του, έγραψε να λείψη. Έτσι, ο Μάνφρελδ θα ήταν σίμωμένος και με τους πόθους του αυτοκράτορος του. Γιατί δύο πράγματα άταταίστες, όπως είδαμε, η αυστριακή πολιτική : " Η να γεννηθή όποιος—όποιος ένας διάδοχος του 'Ισπανικού θρόνου, ή η Μαρία Λουΐζα να μη ζήση και να μην κληρονομήση το στέμμα του σφεύγου της. " Αφού λοιπόν το πρώτο σχέδιο απέτυγχανε, έγραφε να πραγματοποιηθή το δεύτερο !

Μα και να έναν άλλο λόγο άκόμα, ο Μάνφρελδ ζητούσε τώρα τον θάνατον της τραγικής εκείνης βασίλισσας. Είχε άντιληφθεί τη σημασία της προς τον κόμηνα νττέ Ρεβενάκ, καθώς και τη λατρεία, την οποία αυτός αισθανότανε για κείνην και ό φρωτας αυτός διό ευγενικών υπάξεων τον έκανε να λυσά από μισός.

Έτσι ο Μάνφρελδ συνεννόηθηκε με τη διαφθαμένη σύμμάχου του, την κόμηνα νττέ Σουαρόν, να άποράσασαν να δηλητηριάσουν τη Μαρία Λουΐζα. Έπραγματοποίησαν δέ το έγκληματικό τους σχέδιο λίγες μέρες άργότερα, σ' ένα γεύμα που οργάνωσε στα ανάκτορα του ό βασιλέως Κάρολος.

Ποτέ άλλοτε ή Μαρία Λουΐζα δεν ήταν τόσο όμορφη, όσο αυτό το βράδυ. Φορούσε ένα γαλάζιο φόρεμα, στολισμένο με θαμιάσια μαργαριτάκια. Ένα κολλέκ που τραγουδε το λαμόνι της, έκανε πιο χιτυπητή την όμοια τατατομή του προσώπου της, και τα μαύρα μαλλιά της, που έπεφταν άφθονα επάνω στους λεικούς της ώμων, έδιναν κάποια άόραση και τρυφερά μελαγχολία στη χαριτωμένη μορφή της.

Η ύγεια του βασιλέως βροχότανε σε πολύ άσχημο σημείο, και αυτό δεν εμπόδιζε όποτε το γεύμα να διεξαχθή με μεγάλη ενθουσία. Το άνοθος της Ισπανικής άριστοκρατίας ήταν μαζεμένο εκεί. Ο κόμηνα νττέ Ρεβενάκ καθότανε αντίκρου στη βασίλισσα. Έπίσης πλάι—πλάι καθόνταναν ο Μάνφρελδ και ή κόμηνα νττέ Σουαρόν.

Προς το τέλος της εστίας, ο βασιλέως διάταξε να φέροντ τον άγαπημένο του νέαν, τον Λουσίλλο. Μά τη στιγμή αυτή άκριβώς συνέβη κάτι το πολύ παράξενο. Μόλις ό νέανος παρουσιάστηκε, αντί να σκορπίσει γύρω του την ευθυμία, όπως άλλοτε, φάνηκε μελαγχολικός και διάθιμος, έλεγε λόγια άκατάληπτα, σσοτεινά και θλιβερά.

—Τι είνε αυτά ; του είπε στο τέλος θυμωμένος ο βασιλέως. Σε φρονάξω εδω για να μάς κάνης να γελάσουμε. Τι πάλλεις αυτού ; "Ελα, τραγουδήσε μας κάτι !..."

—Να τραγουδήσω, αιδέντη ; είπε ό νέανος. Ναι, θα τραγουδήσω, αφού το προστάξεις...

Και άρχισε ένα θλιβερό, θλιβερότατο τραγούδι.

Η βασίλισσα χλώμασε, άκούοντας τους θλιμένους εκείνους τόνους. Μία άόρατη έντύπωση την έκανε ν' ανατριχιάση και σήμασε έξωφρανα το βλέμμα της επάνω στον κόμηνα νττέ Ρεβενάκ. Μά να εκείνος ήταν το ίδιο χλωμός...

"Όμως ό βασιλέως είχε θυμώσει και και είπε στο Λουσίλλο να φύγη.

—"Α ! Μεγαλειότατε, είπε τότε ό νέανος με

θλιμμένη έκφραση, δώσε μου την άδεια, προτού φύγω, να φιλήσω το χέρι της φραίας μας βασίλισσας !

—"Όχι, είπε ό βασιλέως. Δεν σου άξίζει αυτή ή έννοια, γιατί δεν είσαι ενχαριστήσης !

Μά ό Λουσίλλο άρχισε να κλαίη, έπέμεινε, ώρμησε προς τη Μαρία Λουΐζα και σκέπασε τα λευκά της χέρια με φιλά και με δάκρυα. Κι' όλοι όσοι ήταν εκεί, έννοιωσαν την καρδιά τους να σφιγγεται κατά ένα πολύ περίεργο και άνεξήγητο τρόπο...

"Όταν ή γιορτή τελείωσε, ή βασίλισσα άποτραβήχτηκε στα διαμερίσματά της. Μά, λίγο άργότερα, την κατέλαβαν κάτι τρομακτικοί σπασμοί και άδάκαλοι έμετοι ! Γιατί το δηλητηρίω, με το όποιο την είχαν ποτίσει, είχε άρχισι και να ενεργή !

Το βασιλικό ανάκτορο άναστατώθη άμέσως κι' ό βασιλέως Κάρολος άνησύχησε, εκάλισε τους καλύτερους γιατρούς. Μολταίτα, ή ά μορφή Μαρία Λουΐζα πέρασε τη νύχτα μέσα σε τρομακτικούς πόνους.

Ο κόμηνα νττέ Ρεβενάκ πληροφορήθηκε πολύ πρωί την έπομένη την τρομερή είδησι και ζήτησε άμέσως από τον Κάρολο την άδεια να ιδή την αρρωστη βασίλισσα. Μά την άδεια αυτή δεν του την έδωσε στην άρχή ο βασιλέως. Τότε, μέσα στην αμαφορά της θλίψης του, ό νττέ Ρεβενάκ άπηθύνε στον Κάρολο μια βίαιη και έπιτακτική έπιστολή, στην όποια έλεγε, ότι ήθελε την ίδια στιγμή να βεβαιωθή για την κατάσταση της βασίλισσας, για να πληροφορήση σχετικάς τον βασιλέα της Γαλλίας. Έδύληνε τέλος, ότι μια νέα άφρησι θα την έθερωοίσε ως μια έπίσημη όμολογία, ότι ή άνεμιά του βασιλέως του είχε πράγματι δηλητηριασθή !... Και έτσι, προικρατημένος ό Κάρολος, του έδωσε την άδεια που ζητούσε.

Τη στιγμή που ό κόμηνα διεσχίσε τη σινοά των άνακτόρων, για να μη στα διαμερίσματα της Μαρίας Λουΐζας, συναντήθηκε με τον έπισκοπο, ό όποιος μόλις την είχε έξωολογήσει. Ανατριχιάσε τότε. Το όδδιο του κλονίστραν, και δεν τολμούσε να περάση από την πόρτα, την όποια ένας ύπηρητης των άνακτόρων του είχε μασοιέσει. Μά την ίδια στιγμή, παρουσιάστηκε μπροστά του ή μορφήνα νττέ Φρέννο, ή μόνη 'Ισπανίδα άρχόντισσα, που ήταν πιστή στην άτυχη βασίλισσα.

—Θάρρος, του είπε. Έλάτε, ή στιγμής είνε πολύτιμες. Θέλει να σας μιλήση...

Και τον όδήγησε στον κοιτώνα της βασίλισσας. Μά μόλις ό κόμηνα αντίκρουσε τη βασίλισσα, ξελιωμένη επάνω στο κρεβάτι της, μόλις είδε το άφρησο εκείνο πρόσωπο, τα όβνιασε μάτια και τα κατάχλωμα χείλη, στα όποια δεν μπορούσε να άναγνωρήση τη γυναίκα που προχτές άκόμα άσπρωγε από νεύματα κι' από όμορφιά, ό ενγενικός άριστοκράτης έννοιωσε να εισδύη στην καρδιά του ένας θανάσιμος φόβος. Ένας οικτός σπαρακτικός.

Η βασίλισσα σήμασε με μεγάλο κόπο το χέρι της και του έκανε νεύμα να πλησάση. Και του είπε, με όβιομένη φωνή, ένδο έκείνος έπαιτε στα γόνατα, δίπλα στο κρεβάτι της :

—Έτσι το θέλησε ό Θεός ! Όλες ή προσάθειές σας πήγαν χαμένες, μη μη λυπάστε γι' αυτό... "Μίσηνα τόσο δυστυχισμένη !... "Ό,τι όσος ό θάνατός μου μπορεί να προκαλέση γενομένα τρομακτικά... και βασίλειοι στη φρόνησι σας... στην άφοσίωσι σας... , ότι θα εμπόδισετε να σιμδή αυτό...

Με μια ύπεροχη αυτοθυσία, ή άμορφη Μαρία Λουΐζα του ζητούσε άπλοστοτα να πνιχθή μέσα του τις τρομερές του έντύψεις για τα αίτια που

Μαρία Λουΐζα

προκαλοῦσαν τὸ θάνατό της. Καὶ στὶς τελευταῖες τῆς ἀκόμα στιγμῆς, κανενὸς ταπεινὸς πόθος ἐκδιήκησης δὲν τὴν εἶχε καταλάβει. Συνασφάτοντας μονάχα τί θὰ ἐπακολούθησε ἀν' ὁ πατέρας τῆς καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ὁ θεὸς τῆς, μύθαναν διὰ τὴν δηλητηρίαστί. Ὁρισμένως θὰ ἐκρηγνύονταν πόλεμοι, καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ξέρῃ ποῦ θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν τῶν πολέμων!

Ἄ! Μεγαλειότητα, ἀπάντησε βραχνά ὁ κόμης, εἶνε τόσο πολὺν αὐτὸ πού μοῦ ζητάτε... Εἶνε τόσο πολὺν νὰ μείνουν ἀτιμώρητοι ἐκεῖνοι ποῦ...

— Πρέπει! τὸν διέκρινε ἡ βασίλισσα. Ξέρω ὅλα ὅσα ἐκάνετε, γιὰ νὰ ἀποτρέψετε τὸ πλῆγμα τῶν ἐχθρῶν μου... Μὰ ἡ προδοσία στάθηκε πῶς ἰσχυρὴ ἀπὸ τὶς προσπάθειές σας, ἀπὸ τὸ ζῆλο σας... Ναι, ξέρω... ἐπρόσθεσε ἡ βασίλισσα, σάν συναρπασμένη, ξέρω... τὸ τί αἰσθάνοσθε γιὰ μένα... τὴ θλίψη πού καταβροχθίζει τὴν εὐγενίαν σας καρδιά... Ἄ! ἔχω διαβάσει πολὺν καλὰ μέσα στὴν ψυχὴ σας... Γι' αὐτὸ σὰς λέγω, ἀν... μ' ἀγαπάτε... θὰ ἱκανοποιεσθε στὶς τελευταῖες θελήσεις μου...

— Θεέ μου! ἐφώναξε τότε, μὴ μποροῦντας νὰ κρατηθῆ παιὰ ὁ κόμης, τὰ ξέρετε λοιπόν! Ξέρετε ὅτι ἀπὸ τὴ μέρα πού σὰς ἐθαύασα γιὰ πρώτη φορὰ, εἰσαστε σεῖς ἡ κενὴ τῆς ζωῆς μου; Ξέρετε διὰ εἰσαστε γιὰ μένα τὸ πᾶν!...

— Ναι! ἀπάντησε ἡ βασίλισσα. Κι' ἐπρόσθεσε, δίνοντάς του τὸ χεῖρ τῆς: Ἐλάτε νὰ ὀρκισθῆτε ἐπάνω σ' αὐτὸ ἔδαφος τῆς, ὅτι θὰ ζάνετε ὅ, τι μπορεῖτε γιὰ νὰ διατηρηθῆ ἡ εἰρήνη μεταξὺ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰσπανίας... ὅτι θὰ διαλύσετε τὶς ἰσχυρῆς πού θὰ σχηματίσουν ὁ πατέρας μου καὶ ὁ βασιλεὺς θεὸς μου... ὅτι θὰ τοὺς πῆτε πῶς πεθαίνω ἀπὸ θάνατο φυσικό... ὅτι μὲ εἶδατε νὰ χαμογέλω στὶς τελευταῖες στιγμῆς μου...

Ἔνας τρομακτικὸς σπασμὸς τοῦ χερσίου τῆς βασίλισσας, πού κρατοῦσε ὁ κόμης, τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ Μαρία Λουίζα ξερηλοῦσε. Καὶ τότε, ἔπεσε λιπόθυμη...

Τὴν ἐπομένῃ, ὅταν ἕνας αἰλικὸς ἱερεὺς σπύριζε τὸν κόμην, ὅτι, σύμφωνα μὲ τὴν ἐθιμοτυπία, ὁ πρεσβυτέρης τῆς Γαλλίας ἔπρεπε νὰ πᾶν στὴν κηδεῖα τῆς βασίλισσας καὶ νὰ ραντίσῃ μὲ ἁγιασμὸ τὸ φέρετρό της, ὁ ντὲ Ρεβενάκ τοῦ ἔκανε νεύμα πῶς ἦταν ἕτοιμος. Ὁ ἱερεὺς τῶν τῶν βοήθησε τότε νὰ ντυθῆ τὴν ἐπισημὴ στολή του, χωρὶς ὁ κόμης νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Μὲ τὴν ἴδια σιωπῇ, μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια πῆγε στὸ βασιλικὸ ἀνάκτορο.

Μὰ ὅταν ἔφτασε στὸ ἀνακτορικὸ παρεκκλήσι, καὶ ὅταν ἔληξε τὸ ἱερὸ δοχεῖο τοῦ ἁγιασμοῦ ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ ἀρχιεπισκόπου, γιὰ νὰ ραντίσῃ τὴ νεκρὴ Μαρία Λουίζα, ὁ κόμης ντὲ Ρεβενάκ σήκωσε ἐπάνω στὸν ἱερωμένο ἕνα πολὺν παρῶξενο βέμμα.

Πληροῦσε ἔπειτα στὸ φέρετρό, Μὰ τὴν ἴδια στιγμῇ, τὸ πρόσωπό του συνασπάσθηκε. Κι' ἕνα γέλιο, ἕνα τρομακτικὸ, φρικτὸ γέλιο, ξέφυγε ἀκατάητο ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἀντίχρησε ἀνατριχιαστὸ στὸ παρεκκλήσι, πού ἦταν κατ᾽ ἄνωγαν ἀπὸ μεγατόναυα καὶ αἰλικούς.

Ὁ κόμης ντὲ Ρεβενάκ ἦταν παιὰ τρελλός!...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Ὅποιος θέλει νὰ σκοτώσῃ τὸ σῶμά του, τὸν λέει λυσσοσμένο.
- Ἡ ρούφα ἢ ἡ φούφα. Τὰ δύο μαζί δὲν γίνονται.
- Θέλει νὰ μάθῃ πόσο ἀξίζει ἕνα τάληρο; Ζήτησέ το δανεϊκό.
- Καμιά πελοπορεία δὲν εἶνε τόσο κουραστικὴ, ὅσο ἐκεῖνη πού ὀδηγεῖ στὴν κρημάλια.
- Ὅποιος σκοτώνεται καὶ δὲν πέφτει, κερδίζει κάμποσα βήματα.
- Ὅταν ἔρχεται ἡ δόξα, φεύγει τὸ νημωτικό.
- Ὅποιος ἔχει κεφάλι γυάλινο, ἄς μὴ χτυπᾷ στὶς πέτρες.
- Ὅταν κἀνθρωπο στὴ θέσι σου, κανένας δὲν σὲ σκάνει.
- Ὁ πλοῦσιος πού παρακαλεῖ τὸ Θεό, ἔχει κακό στὸ νοῦ του.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΚΟΥΣΚΟΥΣΟΥΡΙΕΣ, ΑΣΤΕΙΑ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικά φύλλα ἔδου τοῦ κόσμου)

— Ὅταν εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι μ' ἀγαπούσες, ἐνῶ τώρα πού παντρευτήκαμε...

— Πιθανόν, ἀγάτη μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρεις ὅτι... ἡ παντρεμῆς γυναίκες δὲν πού ἀρένουν καὶ τόσο πολὺ!...

Ὁ γ ι α τ ρ ὁ ς :— Εἶνε κάτου ἕνας χρόνος, πού ἔχω νὰ σὲ δῶ.
Ὁ π ε λ ἄ τ η ς :— Ὡ, γιατίε μοῦ! Μὲ συγχωρεῖτε πού ἀργῆσα τόσο πολὺν ν'... ἀρροστίσω!

Ἡ μ ο χ θ η ρ ῆ φ ι λ ἑ ν ἄ δ α :— Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ κατέλλο μου; Δὲν εἶνε οἶσιον;

— Θαυμάσιο. Ὅταν... ἦτανε τῆς μόδας κα' ἐγὼ ἀκριβῶς, ἕνα τέτοιο φοροῦσα!

Μεταξὺ φοιτητῶν :
— Δὲν ἐκτιμῶ καθόλου τὸν καθηγητῆ τῶν Λατινικῶν.

— Ναι, τὸ εἶδα προχθές πού σ' ἐξέταξε καὶ δὲν τοῦ ἀπάντησες καθόλου!

Τρόπος ἀνήσεως.
— Δάνεισέ μου τρία τάληρα.

— Ἄμα γυρισῶ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονικί.

— Ἄ! Πηγαίνεις στὴ Θεσσαλονικί;

— Ὅχι.

Ἀστυνομικὴ παράδοσις.
— Σωφῆρ, δὲν ἔχεις ἀναμνησμένα τὰ φανάρια τοῦ αυτοκινήτου σου. Νὰ περάσεις αὐτὸ ἀπὸ τὸ τμήμα. Ποία εἶνε ἡ διεύθυνσίς σου;

Σ ω φ ἑ ρ : Πόστ—Ρεσάν.

κ. πόλισημ!

Μεταξὺ συζύγων :
— Τί σκέπτεσαι νὰ κάνεις, Ἀριστείδη, γιὰ τοὺς ἀγνυροὺς γάμους σου;

— Ἐγὼ λέω νὰ περιμεῖνουμε ἀκόμα πέντε χρόνια.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ ἐφορτάσωμεν τὴν τρακονταετηρίδα τοῦ... πολέμου!

Ζήτημα ἡλικίας.
— Αὐτόν, φίλτατε κυριε, τί ἡλικία μοῦ δίνετε;

— Κυρία μου, ἔχετε τὸ πρόσωπο νεανίδος ἐικοσῶ ἐτῶν, ντῆνιστε σάν κόρη δεκαοχτῶ ἐτῶν κα' ἔχετε τὴ μέση κοριτσιού δώδεκα χρόνων...

— Δηλαδή;

— Δηλαδή... ἐν ὄλω χρόνια πενήντα!...

Μέχρι θανάτου!
— Σὰς ἀγαπῶ μέχρι θανάτου.

— Ἄλλὰ σὰς εἶπα ὅχι προχθές.

— Ἄ!... σεῖς εἶσθε;

Τὸ ἀδύνατον.
— Ἄλλὰ ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ ζήσης παιὰ μὲ τὴ γυναίκα σου, γιατί δὲν τὴ χωρίζεις;

— Ἀδύνατον, φίλε μου!... Δὲν εἴμαστε παντρεμῆνοι!

Τρατολογίες. Μεταξὺ τριῶν ζωγράφων.
Ὁ πρῶτος: Ἐμιμήθηκα στὸ μάρμαρο ἔ πάνω τὸν φελλό. Κι' ἡ μίμησις εἶνε τόσο τελεία, ὥστε ὅταν βάζω τὸ μάρμαρο στὸ νερὸ δὲν βουλιάζει!...

Ὁ δευτέρος: Ἐγὼ ζωγράφισα στὸ πανί ἕνα τοπίο τοῦ Βορείου Πόλου. Τὸ θερμομέτρο μου πού βρισκότανε κοντὰ στὴν εἰκόνα, κατέβηκε ἀμέσως 20 ὑπὸ τὸ 0!...

Ὁ τρίτος ζωγράφος: Ἐγὼ ἔκανα τὸ πορτραῖτο ἐνός καρδινάλιου. Καὶ ἔχει τὸση ὁμοιότητα, ὥστε εἶμαι ἀποχρεωμένος νὰ τὸν... ξυρῶ καθε προί!...

Μὲς στὰ χορταρικά τ' (ἄπαλα) ἔλα, γαλανή, νὰ ἐπαλω- (θοῦμε) εἶνε καὶ λουλούδι... κα- (τά...) Μὲς στὶς εὐωδίες θὰ κοι- (μησοῦμε) σάν δυὸ πεταλούδες πλάι- (πλάι) Κι' ἀπὸ πάνω μὲ ψηλά (κλασά) ἀπ' τὴν ἀντήλια θὰ μάς (φουλά) ἡ θεοπάτρη βελανιδιά... Στὰ κλαριά, ἀκού, ὁ τρι- (εἴλας λαλεῖ) κι' ἡ βρουσοῦλα τρέχει ἐκεῖ (σιμά σου) εἶνε ἡ ζεστή ἡ ἀγάπη μου (πολλή...) Πέταξε καὶ σὺ τὸ φερέτ- (σοῦ) κι' ἔλα μὲς στὰ ὀλόροσα (νερά) σάν τρελλὰ προγονιά νὰ (λοουσοῦμε) κι' ὀστερα μὲς στ' αἰθή (μιά χαρά) σ' ὄνειρα γλυκά νὰ βυθί- (στοῦμε)

II. ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

